

- 6) Ska mot bakgrund av rätten till en rättvis rättegång som stadfäst i artikel 41.1 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) artikel 56 FEUF tolkas så, att kraven enligt denna rätt inte är uppfyllda om böterna för underlåtenhet påförs på daglig basis vilket medför att deras belopp tredubblas varje gång utan att tjänsteleverantören ännu har erhållit kännedom om det tidigare beslutet, varför det varit omöjligt för denne att avhjälpa sin underlåtenhet innan de påföljande böterna påfördes?
- 7) Ska artikel 56 FEUF i förening med rätten till en rättvis rättegång, som slås fast i artikel 41.1 i stadgan, och med rätten att bli hörd enligt artikel 41.2 a i stadgan och rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol som slås fast i artikel 47 i stadgan, tolkas så, att kraven enligt dessa rättigheter inte är uppfyllda om beslutet inte kan angripas genom klagomål till en myndighet och endast skriftligt bevisning är tillåten i domstolsförfarandet och domstolen inte kan hålla muntlig förhandling i målet?

Begäran om förhandsavgörande framställd av Cour de cassation (Frankrike) den 20 juli 2018 – Société de perception et de distribution des droits des artistes-interprètes de la musique et de la danse (SPEDIDAM), PG, GF mot Institut national de l'audiovisuel

(Mål C-484/18)

(2018/C 352/29)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Cour de cassation

Parter i det nationella målet

Klagande: Société de perception et de distribution des droits des artistes-interprètes de la musique et de la danse (SPEDIDAM), PG, GF

Motpart: Institut national de l'audiovisuel

Övriga parter i målet: Syndicat indépendant des artistes-interprètes (SIA-UNSA), Syndicat français des artistes-interprètes (CGT)

Tolkningsfråga

”Ska artiklarna 2 b, 3.2 a och 5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/29/EG av den 22 maj 2001 om harmonisering av vissa aspekter av upphovsrätten och närstående rättigheter i informationsområdet ⁽¹⁾ tolkas så, att de inte utgör hinder för sådan nationell lagstiftning som den som följer av artikel 49 II i lag nr 86-1067 av den 30 september 1986 om kommunikationsfrihet, i ändrad lydelse enligt artikel 44 i lag nr 2006-961 av den 1 augusti 2006, och som införts till förmån för Institut national de l'audiovisuel [INA], innehavare av de nationella programföretagens rättighet att utnyttja audiovisuella samlingar, varigenom ett undantag – som innebär att villkoren för att utnyttja utövande konstnärers framföranden och den ersättning som ska utgå vid sådant utnyttjande ska regleras genom avtal mellan [INA] och de utövande konstnärerna själva eller arbetstagarorganisationer som företräder dem, varvid ersättningskalan och betalningsvillkoren för sådan ersättning ska framgå av dessa avtal – har införts?”

⁽¹⁾ EUT L 167, 2001, s. 10.